

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת האזינו – סוכות – שימחת תורה

בס"ד, עש"ק פרשת האזינו
י"ב תשרי תשע"ג – שנה ד' גליון קל"ז

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש	מוצ"ש	ר"ת
ירושלים	4:52	6:03
בני ברק	5:07	6:40
ניו יורק	6:12	7:21
מונטריאל	6:09	7:53

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַרְי פִּי (לב א)

וזה אומר התורה שכל הכוח שיש לאדם להתגבר על צורו הרע ולעשות כל המצוות בשלימות הוא ע"י זכר ימות עולם בנינו שנות דר ודר שאל אביך ויגדר זקניך ויאמרו לך שילך בהדרכים הישנים ממה שדרכו בה אבותיו הקדושים, ולא יחפש לו דרכים אחרים, וזה כל התכלית מה שאנחנו מתאספים כאן היום ביארצייט של אאמו"ר ולה"ה לשנן לנו שכל אחד ילך בדרכי האבות הקדושים, ולא יפרד ח"ו מדרכיהם הקדושים, כי בדבר קל יוכל האדם ח"ו לפול מכל מדרגתו.

כמו שכתב אאמו"ר ולה"ה בספה"ק מעשה שלום (בראשית) וז"ל: ידוע (לקו"ת מהארז"ל הושע עה"פ סבבני ככחש אפרים) על מה שכתוב בתורה הקדושה אצל קריאת שמע תיבת 'אחד' (דברים ו ד) בדל"ת רבת, ואצל 'כי לא תשתחוה לאל אחר' (שמות לד ד) ר"ש רבתי, שהחילוק בין ר"ש ובין דל"ת הוא ג"כ רק נקודה קמנה וקוין, וזוה צרכים מאוד לשמור שלא יחליפו חו"ש מהו אל זה, מפני זה כתוב האותיות ר"ש ודל"ת גדולים. וזה מרמז הפסוק 'וקוין ודרדר תצמיח לך' (בראשית ג יג) שע"י הקוין אתה יכול להבחין 'דרדר' בין הרי"ש לדל"ת שלא תחליפו, כי בזה תלוי כל היהדות של ישראל לשמור על נקודת הו"ד, שנקודת היהדות יהיה בשלימות בלי שום פגם עי"ש. וזהו המלחמה 'בעמלק מדר דר' היינו שרוצה למשמש בין ד' לר' הנ"ל.

וזה מרמז כאן התורה בנינו שנות דר ודר שישמור על הד' והר' שלא יחלפו ח"ו, וכל זה הוא ע"י שאל אביך ויגדר זקניך ויאמרו לך שילך בדרך של אבותיו ורבותיו הקדושים, ועי"ז יהיה יערה כמטר לקחי תול כסל אמרתי כשעירם עלי דשא וכרביבים עלי עשב יושפע עליך כל מיני השפעות טובות בנקל ובכבוד.

וזהו ג"כ כל ענין מצות סוכה, לקשר כל מעשה המצוה עם הדעת, כמו"ש 'למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים אני הו"ה אלהיכם' (ויקרא כג מג), וכמו שפסק הב"ח בריש הלכות סוכה (סימן תרכה) שהוא לעיכובא עי"ש. ועי"ז נעשה היחוד השלם הו"ה אדני" כמנין סוכ"ה, ותיקון פגם חטא עה"ד, כמבואר ממרן הארז"ל בשער הכוונות (דרושי ראש השנה דרוש א) עי"ש.

הקב"ה יעזור שוכותו הגדולה של אאמו"ר בעל ההילולא, יגן על כל אחד ואחד מה שצריך בבני חיי ומווני ברוחניות וגשמיות, ולפתקא מבא, ולביאת גואל צדק בב"א.

ולכן לעתיד לבא שהקדוש ברוך הוא מביאו ליצר הרע ושוחרטו בפני הצדיקים (סוכה נב), לא יהיה עוד פגם בו"ה משם הו"ה, אלא יהיה כמו ו"ה, ולכן יהיה לעתיד שם הו"ה יהי"ה (לקו"ת זכריה). ולכן ו"ה משם הו"ה אינו שם בפני עצמה, רק טפל ל"ה שהוא כן שם בפני עצמו, כדי שח"ו לא יגיע פגם התחתונים בשם עצמו רק במפל לשם ו"ה, ולכן כשיהיה 'בלע המות לנצח' (ישעיה כה ח) שהיצה"ר יתבטל, לא יהיה עוד שום פגם בו"ה כמו בי"ה. לפי כל זה אפשר לומר שזה מרמז כאן התורה בר"ת של הפסוק האזינו וגו' אהו"ה ו"ה, לומר שיש שני סוגי אופנים בעשיית המצוות, שיש העושה כל התרי"ג מצות בחינת ו"ה, לשם שמים בחינת א"ה במחשבה, וזהו תכלית השלימות המו"ב. אבל יש העושה כל התרי"ג מצות בחינת ו"ה שלא לשם שמים רק בתעורבות טוב ורע עם פניות, כי מצוה צרכים לעשותה במחשבה דבור ומעשה, ולכן כשהאדם עושה בלי מחשבה רק בדבור ומעשה חסר בשלימות של המצוה.

ועל זה שמעתי מאאמו"ר הגה"ק רבי שלום מקאמרגא ולה"ה ז"ע בעל ההילולא, שאמר בשם הגה"ק בעל הקדושת לוי מברדיטשוב ז"ע, על מה שאנו אומרים בראש השנה 'ומלאכים יתפוזן וחיל ורעדה יאחזון ויאמרו הנה יום הדין' (פיוט ונתנה תוקף מוסף דר"ה וי"ב). שהקשה מה המורא שלהם, הלא אין חומאים ח"ו. אלא אומר שמרמז על המלאכים הנבראים מעשיית המצוות ומעשים טובים שעושים בני אדם, ובראש השנה דנים אם עשו המצוות בשלימות בלי שום חסרון, וכשימצאו חסרים גם המלאכים הנבראים מהם חסרים, ולכן המלאכים יראים לראות אם יעשו תשובה על המצוות שעשו ויהיו ג"כ בשלימות.

וזהו ג"כ כוונת הפסוק המורה דרך עבודת המצוות, וזהו האזינו השמים הוא הבנה בחינת מחשבה, ואדברה בחינת דיבור, ותשמע הארץ בחינת מעשה, ועי"ש שיעשה בשלימות במחשבה ודיבור ומעשה יהיה היחוד בשלימות, וזהו אמרי פי פ"י עה"כ בני' יחוד צ"א, שיהיה היחוד השלם עי"ש ששם הו"ה יהיה בשלימות, ואז יהיה עולם התיקון, כי עולם התיקון הוא עי"ז תיקון שם אהו"ה א"ת ה'שמים ואת הארץ מספר מו"ב, שיהיה יום שכולו מו"ב בלי שום תעורבות רע כלל, וכמו שאומרים חו"ל במסכת סנהדרין (צ"ח). אין בן דוד בא, אלא כדור שכולו זכאי, או כולו חייב. היינו לעתיד יהיה הכיבוד הנגזר מי הוא הוכאי ומיהו החייב. וזהו מרמז ג"כ הפסוק אמרי פי מספר כ' פעם מו"ב.

איתא בבעל המורים השמים ואדברה עולה תרי"ג, כלומר האזינו לתרי"ג מצוות. ואפשר עוד לרמז כי האזינו בני' ג' פעמים שם הו"ה, לרמז על תורה, כי הרי כל התורה היא שמותיו של הקב"ה (וזה"ק ח"ב פג), ולכך הוא שלש פעמים שם הו"ה, כי התורה מרמז למדה השלישית תפארת, וכמו שאמרו במסכת שבת (פ"ה) ברוך רחמנא דיהב אוריאן תליתאי, לעם תליתאי, על ידי תליתאי, ביום תליתאי, בירחא תליתאי, עי"ש. וא"כ האזינו השמים ואדברה מרמז על תרי"ג מצוות ולימוד התורה.

והביאור בזה, בהנהגה הר"ת של האזינו השמים הוא בשני ההי"ן, ואדברה ותשמע הוא בשני וו"ן, הארץ אמרי הוא ה"א. ומרמז לשם אהו"ה היוצא מר"ת של א"ת ה'שמים ואת הארץ, ועוד נכפל פעם שניה ו"ה.

והנה על ידי שם אהו"ה נברא העולם, הנקרא בספר הוהר הקדוש (ח"א ר"א) גושפנקא דחתים ביה שמיא וארעא, כמו"ש בכל יום מששת ימי בראשית 'כי טוב, ועי" חטא עה"ד שכתוב בה 'ותרא האשה כי טוב העין למאכל' (בראשית ג ו) נתערבה בכל הבריאה כולה טוב ברע, ונפגמה בחינת הטוב שעל ידה נברא העולם. וכן נפגם ו"ה משם הו"ה שהוא בחינת מצות עשה ולא תעשה, עי"ש שעבר על מצות עשה שלא אכל מעה"ד בשבת, ועל לא תעשה שאכל ביום הששי, וכמו שמבואר בוהר הקדוש (ח"א כו) 'לעברה' בפקודין דעשה, 'זלשמרה' בפקודין דלא תעשה.

וזהו כל העבודה של האדם להפריד את הטוב מהרע לתקן חטא אה"ר ואז נתקן שם אהו"ה. ועי"ז קיום כל התרי"ג מצוות נתקן ג"כ ו"ה משם הו"ה. וכמו שכתוב אצל עמלק 'ויאמר כי יד על כס יה מלחמה להו"ה בעמלק מדר דר' (שמות יז טו), ופרש"י שם, נשבע הקב"ה, שאין שמו שלם ואין כסאו שלם, עד שימחה שמו של עמלק כולו, וכשימחה שמו יהיה השם שלם והכסא שלם. ועמלק הוא היצה"ר כמבואר בזה"ק (ח"ג), שמפתה את האדם לעבור על התרי"ג מצוות ועי"ז נפגם ו"ה משם הו"ה, שהעובר על מצות עשה פוגם בו, והעובר על לא תעשה פוגם בה, וגם מפתה את האדם לעשות את התרי"ג בלי שום מחשבה לשם שמים בחינת ו"ה, רק כמצוות אנשים מלומדה.

אבל בי"ה של שם הו"ה שהוא בחינת מחשבה אין מניע לשם פגם התחתונים כמבואר ממרן הארז"ל (עין חיים שער המלכים פ"ז), וכמבואר במסכת קידושין (ל"ט): שמחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, חוץ מהמהרהר בעבודת כוכבים וגאווה.

עטרת ראשינו

ד"ת מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וַיֹּאמֶר הָרֵאנִי נָא אֶת כְּבוֹדְךָ. וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶעֱבִיר כָּל טוֹבִי עַל פְּנֶיךָ וְקִרְאתִי בְּשֵׁם הוֹי"ה לְפָנֶיךָ וְהִנֵּיתִי אֶת אֲשֶׁר אַחַךְ וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֶרְחַם. (שמות לג יח-יט)

אפשר לומר שבקשת משה רבינו הראני נא את כבודך היה, שישרה עליו השכינה הקדושה בחינת כבוד כידוע. וע"ז ענה לו הקב"ה שכדי שישרה על האדם השכינה צריך כמה תנאים, אחד, אני אעביר כל טובי על פניך שצריך מקודם לתקן חלקו בחטא אדה"ר שפגם בבחינת טוב של בריאת העולם כמ"ש 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל' (בראשית ג ו), כמו שכבר ביארנו כמ"פ סוד הדבר. ותנאי השני הוא וקראתי בשם הו"ה לפניך שיהיה תמיד לפניך נגדך שם הו"ה. ותנאי השלישי והנתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם כמאמרם חז"ל (פסטי יד. מכלתא שירה ג) הדבק במדותיו, מה הוא רחום אף אתה רחום וכו'.

ועוד אמר לו ויאמר הו"ה הנה מקום אתי אם אתה רוצה להכין מקום להשראת השכינה, ונצבת על הצור הצו"ר בני' א"ש בחינת חכמה (ע"ה שער דרושי אביע"ע שער מכ פ"א), וגם צור הוא המלכות כידוע (שער הפסוקים בשלח), היינו שע"י שממשך אור החכמה לשכינה, בבחינת אבא יסד ברתא (תקו"ז סא:), ע"ז זוכה להשראת השכינה. וזהו ושמתיך בנקרת הצור בחינת עיקר ונקודת הצור שהוא ' בחינת חכמה, אז ושתי כפי עליך עד עברי ישרה עליך השכינה.

וזהו כל הענין של מצות סוכה שאנו יושבין תחת צלא דמהימנותא (זה"ק ח"ג קג), שהשכינה שורה על כל היושבים תחת צל הסוכה.

ובפרט היום שהוא האושפיון של משה רעיא מהימנא ספירת הנצח, שהוא מרמז לעיקר מצות סוכה, כי זה מבואר ממרן האריז"ל (שער הכוונות דרושי חג הסוכות ד"ה) שהסכך שהוא למעלה הוא בחינת נצח. וא"כ היום שהוא האושפיון של משה רבינו שהוא ספירת הנצח שהוא הסכך שהוא עיקר הסוכה, יכולים לזכות להשראת השכינה, וכפרט לפי מה שביארנו למעלה שמושה רבינו החזיר לישראל את השראת השכינה, אז בודאי היום גורם לזכות להשראת השכינה, עד שנוכה לגלה כבוד מלכותך עלינו בגאולה השלימה כב"א. (אושפיון דמשה רבינו תשע"א לפ"ק)

חג הסוכות

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים אני הו"ה אלתיכם' (ויקרא כג מג). רבי אליעזר אומר סוכות ממש היו. רבי עקיבא אומר 'בסוכות' ענני כבוד היו. רבי עקיבא אומר בסוכות ענני כבוד היו, 'בהוציא אותם מארץ מצרים' מלמד שאף הסוכה זכר ליציאת מצרים.

רבי אליעזר אומר סוכות ממש היו. והקשה רבינו קרן אהרן אם כן מה נס הוא זה לעשות זכר אליו. ותירץ, שהיו יושבים בסוכות מבלי פחד כלל ובבטחה, מבלי עיר מבצר, עם היות זה בזמן הוציאו אותם מארץ מצרים. ולדעתי נראה בודאי רבי אליעזר מודה שהיה ענני כבוד, שהרי מקרא מלא 'והו"ה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך' (שמות יג כא), ובאמת ענני כבוד הם הם בעצמם טעם הסוכה, כמעט עננא דאהרן דנמלא עלך ואתקשרו עלך ואנהירו עלך ואעטרו עלך (זה"ק ח"ג קג). אלא שרבי אליעזר סבר, שישבו בסוכות כדי שיהיו להם כוח לקבל אור המקיף שהם ענני כבוד, כמו שאנחנו עושים היום סוכה ממש, כדי שנוכל לקבל אור המקיף. ורבי עקיבא סבר דענני כבוד הם עצמם נקראין בתורה סוכות, ולא ישבו בסוכות אחרים כדי לקבל אור המקיף, ודוק היטב.

אף הסוכה זכר ליציאת מצרים. לרבי עקיבא מיבעי. דלרבי אליעזר פשוט, כיון שישבו בסוכות ביציאת מצרים ישבו ג"כ כאן, אלא לר"ע למה לא אמר כי בעננים הושבתי את בני ישראל, אלא שהסוכה עצמה הם זכר ליציאת מצרים, כי סוכה עצמה מה שאנחנו עושים היום הוא ג"כ כמו אם המסככת על הבנים בחינת אור מקיף, וא"כ הוא כמו שהיה או ע"י ענני הכבוד, והבינהו.

עטרת פי

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

חג הסוכות כולל שורש כל המועדות

הטעם שבפסח לא נכתב שמחה, כי זמן השמחה של פסח נשלם בזמן שמחתנו בחג הסוכות, 'זמן האסיף' (שמות לד כב) לאסוף הכל אל צרכינו. וכן עצרת על פירות האילן (ר"ה פ"א מ"ב) נשלם בעצרת של חג הסוכות סוד בנין 'פרי צדיק' (משלי יא ל). וכן גזירות חיים של ראש השנה נשלם במצות סוכה, ברין המים שבתג נהנין על המים, כמעט באר מים חיים שנים מרמזו על חיים, וכמ"ש 'ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים' (זכריה יד ה), וחל"ל סוכה ממושך חו"ם (פע"ה שער הלולב פ"ג). ולכן חג הסוכות כולל שורש כל המועדות להמשיך בנין חיים מוונני, כי עקב בחיר האבות כולל הכל כי חג הסוכות הוא נגד יעקב אבינו ע"ה כמבואר בזה"ק ח"ג רנו: ובסור א"ח סימן תיו.

עטרת רז

רזי תורה מרבתינו זי"ע

בסוכות נשפע השפעות גם להאי עלמא

ואתה תבין, כי יש [לאדם] יו"ד, נשמה, נקודה של יהודי, שאין שם שום פגם וחטא, לא מחמאו של אדה"ר, ולא משום חטא. ויש [עוד לאדם] צ"ד מספר ש', צלם טוב וצלם רע, שהם יצר אהון צ"ד טוב ויצר רע, וצריך תיקון על ידי תורה ומצוות, ונפגם הרבה על ידי עבירות, ויש עוד לאדם ד' סוד כ"ב אתון כי באת ד' יש בה ב' ויו"ן עם יו"ד הקוץ, העולה כ"ב. שהם גוף וכלים, ואלו נתקנין בתיקון הצלם, וע"י מדות טובות, להסיר קנאה ושנאה, וכל מדות רעות שבעולם, או אף הגוף אינו נרקב בקבר וקיים לעולם (שבת קנב:). וכללות כולם הוא שם שד"י, העומד על מזוהת הבית לשמור אותו מכל רע. ומחמת שעדיין לא בא זמן התיקון נאמר [כננו] ידך' (שמות טו ז) בשני יודיין [שמרנו על] שני יצרים יצה"ר יצה"מ, שאינם עדיין מתוקנים, בחינת 'שתי ידות' (שמות טו ז), כ"ח עתים שעוד לא נתקן הי"ד עתים לזכות והי"ד עתים לרע, המובא בקהלת, עד לעתיד שיהיה ניכלול הכל בימין, נאמר 'ידך' בלא יוד, להורות ששניהם נכללו בימין. ובפרשת ראה בחג הסוכות [כתוב] 'ובכל מעשה ידך' (טו טז), כי בכל מקום שנאמר 'ידך' קאי על שפע ואור של מעלה שיתמשך שם מקור החיים, ובכח חג הסוכות ממביח שיתברכו בשתי ידים, גם לרבות שיתרבה השפע של גשמייות בעולם הזה, אף על גב דשכר מצוה בהאי עלמא ליכא (קדושין לט:), בסוכות נשפע השפעות גם להאי עלמא.

עטרת פי

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי (לב א)

וזה נראה לי לפרש כאן האזינו השמים ואדברה שהוא לשון קשה, דהיינו אם אתה רוצה לעשות תשובה בין אדם למקום בחינת האזינו השמים ואדברה. צריך מתחילה לעשות תשובה בין אדם לחבירו בחינת ותשמע הארץ שקודם צריך אתה לעשות תשובה מדברים הארציות, אמרי פי שאני כביכול אמרתי שקודם צריך לעשות תשובה בין אדם לחבירו. (מעשה שלום מרבינו שלום מקאמרנא)

קודם תשובה בין אדם לחבירו, וצריך למחול לו, ואם הוא חייב ממנו לחבירו צריך לשלם, ואם ח"ו גנב וגול צריך להחזיר לו כל מה שנמל ממנו, ואם עשה תשובה בין אדם לחברו או אפשר לו לעשות תשובה בין אדם למקום. והרמז בזה שמעתי בשם רב גדול שכתוב 'שוכה ישראל עד הו"ה אלקך כי בשלת בעונך' (הושע יד ב) שקודם יעשו תשובה בין אדם לחבירו ואח"כ למקום, וזה 'שוכה ישראל' מקודם, ואח"כ 'עד להו"ה אלקך' ודו"ק.

אפשר לומר ולרמז את הפסוק הזה, דזה איתא במסכת יומא פרק יום הכפורים (פ"ה מ"ט), עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה (ויקרא טו) 'מכל חטאתיכם לפני יי מתהר' עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. שאדם הישראלי צריך לעשות

וַיִּקְבַּר אֹתוֹ בְּגִי בְּאַרְצָא מוֹצֵא בַּיַּת פְּעוּר וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה (לד ה)

כתב אא"ז הגה"ק קוה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זי"ע בספ"ק היכל הברכה וז"ל: ולא ידע איש את קברו שהוא קבור וספון בלב ישראל, לפעמים מאיר במצפוני הלב ולחוק לב ישראל, להגביה ולהרחיב דעתו שיעשה תשובה, ולא יתיאש עצמו מן הרחמים, ולפעמים צפון בלב נשבר של הצדיק אמת שהוא בעיני עצמו אין ממש, ואין מי שישגי אור הליכות קברתו בלב ישראל עכ"ל.

ואפשר לומר עוד, שכל מנהיג הדור הוא מעלה ומתקן את בני דורו, והוא ע"י שהוא שלם בלי שום פגם ורוב, או יש לו הכוח לתקן בני דורו, וזה ידוע ממרן הארז"ל (עין חיים שער המלכים פ"ו) שבי"ה משם הוי"ה אינו נפגם ע"י מעשה התחתונים. וזהו בני בני' י"ה, לרמוז שמושה רבינו היה בתכלית השלימות בלי שום רבב ופגם כבחנינת י"ה, ועי"ז היה בכוחו להעלות ולתקן בני דורו, וזהו מוצא בסוד שם מ"ב עם ז' שמהן הם מ"ט, שהוא שם המעלה הניצוץ"ק, לרמוז שמושה רבינו העלה כל בני דורו, וזה היה ע"י כוח התורה של משה רבינו שהוא בחינת טוב (ברכות ה). שמתקן כל הבריאה כולה, כמבואר כמ"פ. מול בית פעור פעור"ה הוא מספר פר"ה ע"ב, היינו שהעלה והמתיק וברת את הפר"ה דינים והניצוץ, ע"י שם ע"ב שהוא בחכמה שמתקן ומברר כל הניצוץין (זוה"ק ח"א כ.), וכ"ז היה בכוחו של משה לתקן.

ואומר התורה ולא ידע איש את קבורתו רצה לומר, שבחנינת הרעת שהוא התורה של משה לא נסתלקה, רק נשאר בכל דור ודור עד היום הזה כמבואר בתיקוני זוהר (תיקון סט קד), שאתפשוטותיה דמשה בכל דרא ודרא, ובכל צדיק וצדיק. היינו שבכל דרא ודרא יש צדיקים כדוגמת משה כדורו, שמעלים ומתקנים את בני דורם ע"י כוח התורה והרעת שלהם, וכמו שאמרו חז"ל (מסכת אבות פ"ו מ"ב) שבכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חרב ומכרות ואומרת, אוי להם לכריות מעלכונה של תורה. והכוונה בזה י"ל שבכל יום ויום נעשה הבחינה של קבלת התורה, ועי"ז יש בכוח לתקן הכל.

ובפרט עכשיו בשמחת תורה שהוא זמן של קבלת התורה מחדש, שהתחילו היום מחדש את התורה, בודאי שמסוגל היום הזה שכל אחד יתעלה ויתוקן כל מעשיו ע"י דבקות והתקשרות לצדיקים. הקב"ה יעזור שיהיה התיקון השלם, ושנה טובה ברוחניות וגשמיות בבני חיי ומוזני, בביאת גואל צדק בב"א.

(רעוא דרעיון שמחת תורה תשס"ז לפ"ק)

וְזֹאת הַבְּרִכָּה אֲשֶׁר בְּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הַאֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ (לג א).

אפשר לפרש דזה איתא בצעמיל קמן ממרן הגה"ק צי"ס"ע רשכבה"ג בעל הנעם אלימלך זיע"א וזצלה"ה, שאדם צריך תמיד להרהר במצות עשה של ונקדשתי בתוך בני ישראל, שידמה בנפשו ויציר במחשבתו, כאלו אש גדול וגורא בווער לפניו עד לב השמים, והוא מוכן למסור את נפשו עבור קדושת השם יתברך, ואפילו אם הם באים בחרב ובקשת בכח שאדם יודה לע"ז שלהם בוודאי לא יציית לו, רק אדרבה ימסור את נפשו עבור קדושת השם יתברך, ואפילו אם הוא ימות ויהרג לא יציית להם. וזה הרמוז וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל מהו הברכה שברך אותם משה רבינו לפני מותו שתמיד יצירו במחשבתם בחקיקה שאפילו אם הם רוצים להרוג אותו לא יציית להם, ולא יהיו לכם שום יראה ופחד, רק יגידו תמיד ויאמר הוי"ה מסיני בא לדבק בתורה"ק ובמצוות, ירחם ויעזור השם יתברך שלא יהיה להם שום שליטה עלינו, ורו"ק.

(מעשה שלום מרבינו שלום מקאמרנא)

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבתינו זי"ע

יומא דהילולא מוהיהודי הקדוש מפשיסחא זי"ע יט תשרי תקע"ד

לפניו כלב ונבה, קרע בגדיו, ואמר למשמשו שהכלב הגיד לו שנפטר היהודי הקדוש זצ"ל זי"ע. עוד סיפר א"א ז"ל ששמע מאביו הרה"צ ר' יוסף דוד ז"ל, שלאחר פטירת היהודי הקדוש נסע עם אביו הוא אא"ז הרא"ם זצ"ל הרך פשיסחא, ואמר שרוצה להיות אצל בן אוהבו הוא הרה"ק רבי ירחמיאל שהיה או זינערמאכער ועני גדול, כשבאו אליו תפסה אשתו המנורות ומשכנה אותם בעבור מגדנות וי"ש לכבדם, וכשראה זאת אא"ז ז"ל פתח החלון ועפו יונים וצפרים כשרים, שחטום ועשה סעודה גדולה, אח"כ סמך אא"ז הרא"ם ז"ל את ידיו על ראש הרה"ק רבי ירחמיאל וסמכו לרבי ומנהיג, ויברכו שיתגלה ונתגלה זי"ע.

סיפר ש"ב החסיד המופלג ר' אלכסנדר אלחנן מפנינשוב ז"ל, ששמע מפי דודינו הגה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זי"ע, שפ"א רצה לפעול דבר בשביל כלל ישראל, ועשה עליית הנשמה, וראה שם היכל עם אור גדול, נכנס בו וראה שם את היהודי הקדוש מפשיסחא זצ"ל, ביקש ממנו אודות הדבר שרצה לפעול, והשיבו כי גיירה היא מהקב"ה, שאלהו היכן הוא היכלו של מורי וחמי זצ"ל הראה לו הרה"ק למעלה בעולמות, וכששמע זאת הגה"ק מקאמרנא פחד ללכת עוד למעלה שחשש שמא ישאר שם. סיפר א"א ז"ל כשחלה היהודי הקדוש, רצה אא"ז ז"ל לנסוע לבקרו, וכאשר הלך למקוה קודם התפלה רץ

כתב בספר רוא דמאיר וז"ל: ובהיות אא"ז הרה"ק רבי אברהם מרדכי מפנינשוב זצוק"ל חותן רבינו הגה"ק קוה"ק רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרנא זי"ע, ביחד עם היהודי הקדוש מפשיסחא, שאל אצל זקניו הלילקע ציבעך שלו, והריח בו הרה"ק היהודי ריח של קטורת, ואמר אח"כ היהודי הקדוש אל הרבי מלובלין זצ"ל, כי אא"ז מקטיר קטורת בהלילקע ציבעך שלו, מאז לא רצה אא"ז להשאיל הלילקע ציבעך שלו להיהודי הקדוש. שמעתי מא"א ז"ל שהיהודי הקדוש היה רגיל לשלוח אחד מגדולי תלמידיו להיות אצל הקפות של אא"ז הרה"ק רבי אברהם מרדכי מפנינשוב זצוק"ל ולהודיע הכוונות שמכוון בעשיית הקפות.

המשך עטרת זקנים

הספר אבני מילואים מרבו בעל הקצות החושן, והלך לבקש הסכמה מהמגיד הקדוש רבי ישראל מקאזניץ זיע"א כדי שהחסידים יקנו ויתנו מעות קדימה לספר, וסיפר מהרי"י עזעל בעת שישב אצל המגיד נכנסה אשה אחת בקול בוכים שבעלה ברח ממנה כבר כמה שנים ועתה היא עגונה, ובקשה בפיה שיפעול המגיד להתירה מכבלי העיגון, המגיד ציזה למשמשו שיצא מיד מפתח ביתו, והגוי הראשון שימצא מחוץ לבית, וכינסנו בכוח הביתה, וכן עשה ואחר זמן קט חזר המשמש ובידו כפות גוי אחד, המגיד דיבר עמו בלשון הקודש ואמר לו, תקום ותתודה שאתה הוא בעל האשה הזו, ואחר דו"ד הודה הגוי-היהודי, שבאמת הוא בעל האשה ויצא לתרבות רעה, וכתב על אתר גט לאשתו והתירה מכבלי העיגון. (מסע הקודש אב תשע"ב)

איהר דאהך הרבי זעצט זיך (הרי אתם מנהיג בישראל שב על יד), והמתיקו שניהם יחד סוד ודיברו ביניהם דברים העומדים ברומם של עולם, ורבי משה שעמד על יד, אמר אח"כ לא זכיתי להבין דבר אחד ממה שדיברו שני הצדיקים ביחד, ומאז כשבאו לקוויניץ היה מוהרצ"ה נכנס מקודם לאחיו רבי משה, וגם רבי משה קיבל מאז מרות מאחיו הגדול וקיבלו לרבו מובהק. (מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

התרת עגונות

כשנסעו על אם הדרך חזרה מעיר סטרי מקום מנחות רבינו אבי השלשלת רבי יצחק אייזיק סאפרין זיע"א, החוות דעת, והקצות החושן, ומהר"ר עזעל, סיפר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א על הגאון מהרי"י עזעל, שהוא היה המדפיס של

משביע אני עלך שרו של יער שתוציאני מן היער הזה לחיים ולשלום ובמהרה, באותו רגע צעק בעל עגלה קוויניץ, שהגיע אל עבר שערי העיר קוויניץ, כשבאו לקוויניץ והשבת פרשה כנפיה, ואנשי העיר הלכו להתפלל תפלת מנחה וקבלת שבת, בבית המדרש של המגיד, האחים הקדושים נכנסו גם כן מיד לבית המדרש לקבל שלום מאת המגיד, ובהיות שרבי משה היה מבאי בית המגיד, עיי' נתנו לו להיכנס ראשונה לקבלת שלום, ואחר כך נישג אחיו הגדול המהרצ"ה, כשנכנס המהרצ"ה פנה המגיד לרבי משה ושאלו מי הוא האבדך הזה, ענה לו זה הוא אחי הגדול, שאל המגיד את מוהרצ"ה, מה מעשיך ומה מלאכתך, ענה לו שיש לו אלטע מאמע (אם זקנה) און זי האט א קוה (עגל), איך געב איהר האי (תבן), גיט זי מילאך (חלב), כששמע זאת המגיד נעמד ממקומו ואמר זענט

